

11

... boj (o prežitie) bude však určite ešte tvrdší medzi jedincami rovnakého druhu, pretože tí sa pohybujú na rovnakom území, živia sa rovnakou potravou a sú vystavení rovnakým nebezpečenstvám.

Charles Darwin, *Pôvod druhov* (1859)

Na chodníku pod lipou na druhej strane cesty nebolo ani nohy. Hoffmann zastal medzi kuframi hostí naukladanými do radu a zúfalo sa rozhlíadol po ulici. Zakľal. Vrátnik sa ho opýtal, či nepotrebuje taxík. Hoffmann si ho vôbec nevšimol, zahol doľava a zamieril na roh hotela. Pred ním sa vypínal veľký znak privátnej banky HSBC; po ľavej strane mal úzku jednosmernú ulicu Rue Docteur-Alfred-Vincent. Nenapadlo mu nič lepšie než do nej zahnúť. Bežal pomalým tempom asi päťdesiat metrov, cestou minul zostavané lešenie, dlhý rad zaparkovaných motoriek a malý kostolík, až sa nakoniec dostal ku križovatke. Tam znovu zastal.

Na konci ďalšieho bloku domov prechádzala cez cestu postava v hnedom kabáte. Keď muž prešiel na druhú stranu ulice, zastavil sa a obzrel sa na Hoffmanna. Nebolo nijakých pochybností, bol to on. Hoffmannovi na sekundu výhľad zatarasila okoloidúca biela dodávka, a keď prešla, muž bol fuč. Musel zmiznúť v nejakej bočnej uličke.

Teraz už Hoffmann upaľoval ako zmyslov zbavený. Telom mu prúdila obrovská energia, ktorá viedla jeho rých-

le dlhé kroky. Šprintoval až k miestu, kde videl muža naposledy. Bola tam ďalšia jednosmerka; ale po mužovi ani stopy. Utekal po nej až k najbližšej križovatke. Ulice boli úzke a tiché, lemovali ich dlhé rady zaparkovaných áut. Kamkoľvek pozrel, všade bol nejaký malý krám – kadeľníctvo, lekáreň, bar –, ľudia korzovali po chodníkoch a nakupovali. Krútil sa bezradne na mieste, potom sa rozbehol doprava a na najbližšom rohu zahol znovu doprava, motal sa v labyrinte úzkych jednosmeriek, nechcel sa za žiadnu cenu vzdať, ale pocit, že muža stratil, bol čoraz intenzívnejší. Po chvíli sa prostredie vôkol neho začalo meniť. Sprvu si ani neuvedomil, že ulice, ktorými teraz bežal, sú špinavšie a domy väčšinou schátrané a posprejované farebnými nápismi a kresbami, a odrazu sa ocitol v úplne inom meste. Z druhej strany ulice naňho pokrikovala mladá černoška v obtiahnutom svetříku a bielej latexovej mikrominisukničke. Postávala pred obchodom s purpurovým neónovým nápisom VIDEO CLUB XXX. Kúsok od neho šliapali chodník ďalšie tri čierne štetky, zatiaľ čo ich pasáci pofajčievali pod bránou alebo sledovali svoj tovar z nárožia: samí mladí drobní štíhli muži s tmavou pokožkou a nakrátko ostrihanými vlasmi – Severoafričania alebo Albánci.

Hoffmann spomalil krok a snažil sa zorientovať. Pravdepodobne sa dostal až niekam k železničnej stanici Cornavin, do vykričanej štvrti nevestincov, prostitútok a sexshopov. Nakoniec zastal pred zatvoreným nočným klubom obitým doskami a oblepeným všakovakými plagátmi, miestami odškerenými. Nápis nad vchodom hlásal: Le Black Kat (XXX, FILMS, GIRLS, SEX). S rukami vbok sa predklonil nad kanál a snažil sa lapiť dych. V boku cítil ostrú bodavú bolesť. Z výkladu bordelu necelé tri metre od neho ho sledovala ázijská prostitútko. Mala na sebe čierny korzet a pančuchy, sedela s prekríženými nohami na stoličke potiahnutej červeným damaskom. Preložila si nohy opačne, usmiala sa a zakývala naňho. Lákala ho k sebe, až kým zrazu akýsi neviditeľný mechanizmus nestiahol vo výklade roletu.

Uvedomil si, že ho pozorujú aj ostatné dievčatá a ich pasáci, a rýchlo sa narovnal. Chlap so zjazvenou potkaňou

tvárou, na prvý pohľad starší od svojich kumpánov, telefonoval a pritom z neho nespúšťal oči. Hoffmann vyrazil späť smerom, odkiaľ prišiel, pohľadom pritom preletel každú uličku a každý dvor na oboch stranách pre prípad, že by sa tam niekde ten chlap pred ním schoval. Vracal sa ďalej tou istou cestou, až prišiel k sexshopu s názvom *Je Vous Aime*. Vo výklade sa nevábne povalovalo zopár kusov tovaru na ukážku: vibrátory, parochne, erotická bielizeň. Čierne nohavičky s otvorom, rozťahnuté a pripnuté na doske, pripomínali priklincovaného mŕtveho netopiera. Dvere do obchodu boli otvorené, ale pohľadu do interiéru bránil záves z pestrofarebných plastových pásikov. Spomenul si na putá a obojok s loptičkou, ktoré ten exot zabudol uňho v dome. Možno pochádzali z miesta, ako bol tento obchod.

Vtom mu zacvrlikal mobil. Prišla mu správa: „Rue de Berne 91 chambre 68.“

Trvalo mu niekoľko sekúnd, kým sa spamätala a odtrhol oči od displeja. Zdalo sa mu, že po Rue de Berne šiel pred chvíľou. Zvrtol sa, a hneď zistil, že sa nemýlil – pár metrov pred ním visela na nároží dobre čitateľná modrá tabuľka s názvom ulice. Prečítal si správu ešte raz. Odosielateľ bol neznámy; číslo skryté. Rozhliadol sa – chcel vedieť, či ho niekto nesleduje. Plastové pásiky sa zatrepotali a vynoril sa z nich tučný holohlavý muž v špinavom tielku opásanom trakmi.

„*Que voulez-vous, monsieur?*“

„*Rien.*“

Hoffmann sa vrátil na Rue de Berne. Bola to dlhá ulica so zanedbanými domami, ale aspoň na nej bolo viac života – viedli po nej dva pruhy a električková trať, vďaka čomu mal pocit väčšieho bezpečia. Na križovatke stál obchod s ovocím a so zeleninou, pred ním vzorne navršené debničky plné čerstvého tovaru; hneď vedľa neho malá spustená kaviareň s niekoľkými hliníkovými stolmi so stoličkami na chodníku, za ktorými nikto nesedel, a za ňou trafika s pútačom *Cartes telephoniques*, *Videos X*, *DVDs X*, *Revues X USA*. Skontroloval popisné čísla na domoch. Stúpali smerom doľava. Vyrazil a cestou pozorne sledoval čísla domov. Ani nie za tridsať sekúnd prešiel neviditeľnou

hranicou, ktorá oddeľovala severnejšiu Európu od južného pobrežia Stredozemného mora: na každom kroku stála libanonská alebo marocká reštaurácia, všade samé nápisy v arabčine, arabská hudba vrieskala z malých reproduktorov, vo vzduchu visel ťažký pach masného kebabu, z ktorého sa mu dvíhal žalúdok; len nezvyčajná neprítomnosť voľne rozhádzaných odpadkov prezrádzala, že aj táto časť mesta leží vo Švajčiarsku.

Konečne došiel k domu s číslom 91. Stál na severnom konci Rue de Berne, naproti malému obchodu s africkým oblečením. Bola to asi storočná sedemposchodová budova v dezolátnom stave, so žltou opadanou omietkou a vonkajšími plechovými roletami natretými nazeleno. Na úzkom priečelí sa štyrmi oknami na šírku visel podlhovastý svetelný pútač. Trčal do ulice a ťahal sa takmer k najvyššiemu poschodiu. Stálo na ňom veľkými písmenami: HOTEL DIODATI. Rolety na oknách boli väčšinou zatiahnuté, ale niektoré boli spustené do polovice ako ochabnuté viečka, skrývali sa za nimi vyšedivené záclony s kvetinovým vzorom. Do domu viedli priamo z ulice starodávne masívne dvere z dreva, ktoré Hoffmannovi pripomínali benátske brány; vôbec sa sem nehodili a boli rozhodne oveľa staršie než sama budova. Boli ozdobené akýmisi zložitými znakmi pripomínajúcimi slobodomurárske symboly. Díval sa na ne, keď sa zrazu prudko otvorili smerom dnu a z prítmnia vystúpil muž v rifliach a teniskách, s kapucňou prehodenou cez hlavu. Do tváre mu nebolo vidieť. Strčil si ruky hlboko do vreciek a s hlavou vťahnutou medzi pleciami vyšiel na ulicu. O minútu nato sa dvere otvorili znovu. Tentoraz sa v nich objavila žena, mladá a štíhla, mala načechrané vlasy odfarbené dooranžova a na sebe krátku čiernobielu kockovanú sukňu. Na pleci jej visela taška. Zastala na prahu a chvíľu sa v tej taške prehrabávala, až z nej nakoniec vytiahla slnečné okuliare, založila si ich na nos a vykročila opačným smerom ako muž.

Hoffmann chvíľu dom sledoval, potom prešiel cez cestu a zamieril k vchodu. Niekoľko minút sa pred ním len tak ponevierať, potom sa odhodlal, strčil do dverí a nazrel dnu. Páchlo tam zatuchlinou a vonná tyčinka, ktorú ktosi kdesi zapálil, aby potlačila ten odporný pach, mala presne

opačný účinok. Uvidel malú halu s recepčným pultom, za ktorým nikto nebol, a červeno-čiernu pohovku s dvoma kreslami na drevených nožičkách. Ponuré šero presvetľovala silná žiarovka z malého akvária, v ktorom neplávala ani jedna rybička.

Hoffmann prekročil prah a vstúpil do haly. Povedal si, že ak ho niekto zastaví, povie, že sa prišiel ubytovať: mal u seba dosť peňazí, mohol si to dovoliť. Tušil, že v tomto hoteli sa izby prenajímajú na hodiny. Ťažké dvere sa za ním zavreli a razom odstrihli zvuky ulice. Kdesi nad sebou počul kroky a hudbu pustenú na najvyššiu hlasitosť; dunivé basy búrili tak silno, až sa pod nimi otriasali tenké priečky. Minul opustenú recepciu a po zvlnenom linoleu pokračoval úzkou chodbou k výťahu. Stisol tlačidlo a dvere sa okamžite otvorili, ako keby tam už výťah naňho čakal.

Hoffmann vošiel do malej oplechovanej kabíny, do ktorej sa sotva zmestili dvaja ľudia. Len čo sa dvere za ním zatvorili, prepadol ho neprijemný klaustrofóbny pocit. Tlačidlá mu ponúkali na výber sedem podlaží. Stlačil šiestku. Ozval sa tlmený zvuk motora, výťah zahrmtal a začal pomaly stúpať. Neznepokojovala ho ani tak predtucha nebezpečenstva ako skôr silný pocit nereálnosti absurdnej situácie, v akej sa odrazu našiel. Pripadal si ako v jednom opakujúcom sa sne z detstva, z ktorého si pamätal len toľko, že sa z neho zakaždým prebral, až keď našiel východ.

Cesta výťahom trvala celú večnosť. Premýšľal, čo ho asi čaká na jej konci. Keď výťah konečne zastavil na šiestom poschodí, zdvihol ruky v obrannom geste. Dvere sa trhavo otvorili.

Na chodbe pred výťahom nebolo ani živej duše. Sprvu váhal, či má vystúpiť, ale dvere sa začali rýchlo zatvárať, a tak medzi ne pohotovo strčil nohu – nechcel znova uviaznuť v deprimujúcej plechovej kletke. Dvere pri náraze zadrnčali a znovu sa otvorili. Vyšiel opatrne na chodbu. Bolo tam ešte väčšie šero než dole v hale. Chvíľu trvalo, kým si jeho oči zvykli na prítomie. Steny boli úplne holé. Chodbu už dlho nevetrali, vo vzduchu sa ako kliešť držal smradlavý pach. Bolo tam na zadusenie. Hneď naproti výťahu boli dve izby; ďalšie sa ťahali chodbou na obi-

dvoch stranách. Dvere boli amatérsky označené snímateľnými farebnými číslicami z plastu, aké sa predávali v hračkárstve; podľa nich usúdil, že izba s číslom 68 bude niekde vpravo. Keď za ním zarinčal motor a výťah sa dal znova do pohybu, vydesene sa strhol. S napnutými ušami čakal, kým nezostúpi na prízemie. Keď výťah zastal, opäť zavládlo ticho.

Izba číslo 68 bola na samom konci chodby, dvere na nej boli zatvorené. Z ktorej si izby nablízku vychádzal rytmický škripavý kovový zvuk, ktorý sprvu považoval za zvuk píly, ale hneď mu došlo, že to vŕzgajú drôtené pružiny v matraci na posteli. Zrazu sa ozval dunivý úder. Nejaký muž bolestne zastonal.

Hoffmann vytiahol mobil a chcel zavolať na políciu. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď zistil, že priamo v centre Ženevy nemá nijaký signál! Strčil mobil späť do vrečka a kráčal opatrne ďalej až na koniec chodby. Pristúpil k dverám, oči mal presne zarovno s vypuklým sklíčkom priezoru. Pozorne sa započúval, ale nič nepočul. Zaklopal na dvere, priložil k nim ucho a znova chvíľu ticho načúval. Nič: dokonca aj posteľ v susednej izbe prestala vŕzgať.

Stisol čiernu plastovú kľučku. Dvere boli zamknuté. Zámka však bola na prvý pohľad chatrná a stĺpik dvernej zárubne okolo nej prehnutý: keď do hubovitého dreva zaskrabol nechtom, odlúpol z neho trocha rozpadávajúcich sa oranžových pilín, veľkých ako zápalkové hlavičky. Ustúpil o krok dozadu a vrazil bokom do dverí. Videl, že trochu povolili. Ustúpil ešte o niekoľko desiatok centimetrov ďalej a vrazil do nich druhýkrát. Tentoraz zapraskali a odchýlili sa od zárubne na šírku asi dvoch centimetrov. Prestrčil medzerou všetky prsty a poriadne sa do nich zaprel. Dvere sa s praskotom otvorili.

V izbe bola takmer úplná tma, biedne denné svetlo sem prenikalo len cez úzku škáru nad okennou rímou, čo tam zostala po zle zatiahnutej rolete. Opatrne prešiel po koberci k oknu, rukami šmátral v záclonách, až kým nenarazil na spínač, a keď ho stlačil, roleta sa s príšerným lomozom začala dvíhať. Z okna bol výhľad na požiarné schodisko a zadné múry susedných domov, oddelených od hotela tehlovým múrikom a dlhým radom preplnených

odpadkových kontajnerov. Dvory boli zanedbané a zarastené burinou. Hoffmann sa rozhlíadal po miestnosti: neustlaná posteľ pre jedného na kolieskach, zhúžvaná vyšedivená prikrývka visiaca na jednom konci postele nad červeno-čiernym kobercom, malý bielizník, na ňom položený batoh, drevená stolička s vyšúchaným sedadlom z hnedej kože. Radiátor pod oknom bol horúci. Vydýchaný vzduch v izbe páchol cigaretovým dymom, mužským potom a lacným mydlom. Tapety okolo nástenných svietidiel boli zhnednuté od tepla obnažených žiaroviek. V miniatúrnej kúpeľni stála miniatúrna vaňa s igelitovým závesom, umývadlo s tmavými škvrnami od večne kvapkajúcej vody a rovnako zájdený záchod. Na drevenej polici stál sklený pohár so zubnou kefkou a jednorazový modrý holiaci strojček z plastu.

Hoffmann sa vrátil do izby. Vzal batoh, preniesol ho na posteľ, otvoril ho a vysypal na prikrývku. Bolo v ňom väčšinou špinavé oblečenie – tartanová košeľa, niekoľko tričiek, spodná bielizeň, ponožky –, ale v tej kope použitého ošatenia našiel aj starý fotoaparát značky Zeiss s vysoko kvalitným objektívom a notebook. Keď ho vzal do rúk, bol teplý. Znamenalo to, že je zapnutý v spiacom režime.

Položil notebook na posteľ a vrátil sa k otvoreným dverám. Zárubňa okolo zámky bola roztrieštená, ale nie celkom vylomená. Zatlačil puzdro späť na miesto a dvere opatrne zatvoril. Ak sa do nich niekto z druhej strany poriadne oprie, určite znovu vypadne, ale aspoň z diaľky bude zámka vyzeráť neporušene. Všimol si baganče pri dverách. Vzal ich medzi palec a ukazovák a obzrel si ich zblízka. Vyzerali ako tie, ktoré videl v noci pred svojím domom. Položil ich späť na miesto, sadol si na kraj postele a roztvoril notebook. Vtom sa ozval dunivý zvuk vychádzajúci z útrob budovy. Výťah sa dal znovu do pohybu.

Hoffmann odložil počítač a započúval sa do dlhého škrípania sprevádzajúceho výstup kabíny. Keď výťah konečne zastal, doľahol k nemu šramot otvárajúcich sa dverí. Počul ho zreteľne a znamenalo to iba jedno: výťah zastal na šiestom poschodí. Priskočil chvatne k dverám a priložil oko k priezoru. Uvidel toho čudného chlapa, ako práve vychádza spoza rohu a kráča rovno k nemu. V jed-

nej ruke niesol bielu igelitovú tašku, druhou šmátral vo vrecku. Vytiahol z neho kľúč práve vo chvíli, keď prišiel k dverám. V priezore vyzerala jeho opticky zdeformovaná tvár ešte desivejšie než v skutočnosti a Hoffmann doslova cítil, ako mu vstávajú vlasy dupkom.

Ustúpil odo dverí a pohľadom zúfalo pátral po nejakom mieste, kde by sa mohol schovať. Nakoniec sa rozbehol do kúpeľne. O sekundu nato počul, ako v zámku zaštrkotal kľúč, a potom prekvapený hlas muža, očividne zaskočeného skutočnosťou, že sa do svojej izby dostal bez toho, aby ju musel odomknúť. Cez škáru medzi pootvorenými dverami do kúpeľne a zárubňou videl Hoffmann veľmi dobre do izby. Zatajil dych. Chvíľu sa nedialo vôbec nič. V duchu sa modlil, aby sa muž zvrtol a šiel oznámiť na recepciu vlámanie. Ibaže v pološere Hoffmann zrazu jasne uvidel jeho siluetu mieriacu rovno k oknu. Hoffmann sa práve rozhodoval, či nevyužije ten okamih na bleskový únik, keď sa muž neuveriteľne rýchlo vrátil do jeho zorného poľa a rozkopol dvere do kúpeľne.

Stál tam prikrčený, s nohami od seba ako škorpión pred útokom. V ruke vystretej pred sebou vo výške hlavy zvieral nôž s dlhou čepeľou. Hoffmannovi pripadal v tom postoji a rozhalenom koženom kabáte oveľa mohutnejší. Bolo nad slnko jasnejšie, že neunikne. Dlhú chvíľu hľadeli mlčky na seba, až nakoniec muž prehovoril prekvapujúco pokojným a kultivovaným hlasom: „*Zurück. In die Badewanne.*“ Ukázal nožom na vaňu. Hoffmann nechápavo pokrútil hlavou. „*In die Badewanne,*“ zopakoval muž a ukázal nožom najprv na Hoffmanna a potom znova na vaňu. Uplynulo niekoľko ďalších nekonečných sekúnd, po ktorých sa Hoffmannove končatiny dali samy do pohybu a urobili presne to, čo sa od nich žiadalo. Ruka odtiahla záves a nohy rozochvene vkročili do vane, podrážky púštnych topánok zadupotali na dne lacnej plastovej vane. Muž vstúpil do kúpeľne; bola taká stiesnená, že v nej zabral takmer všetok priestor. Zatiahol za šnúru a nad umývadlom sa rozsvietila malá neónka. Zatvoril dvere a povedal: „*Ausziehen.*“ Tentoraz vďačne pridal aj preklad: „Vyzleč sa.“ V dlhom koženom kabáte vyzeral ako ozajstný hrdlorez.

„Nein,“ zarazil sa Hoffmann a odmietavo zamával rukami. „Nie, to v žiadnom prípade.“ Muž nezrozumiteľne zakľal a zahnal sa naňho nožom. Hoffmann stihol ustúpiť do rohu pod sprchovú hubicu, no ostrej čepeli neunikol. Našťastie, odniesol si to iba plášť, zdrap roztrhutej látky naspodku mu teraz visel až po kolená. Hoffmann však za ten kratučký okamih stihol dostatočne spanikáriť a presvedčený, že čepel sa mu naozaj zarezala do tela, rýchlo vykrikol: „Ja, ja, dobre, okej! Urobím, čo chcete.“ Situácia, v akej sa ocitol, mu pripadala úplne bizarná – akoby sa odohrávala v inej realite a niekomu inému. Rýchlo zhodil z pliec zničený plášť a začal zápasiť s rukávmi, ale pre nedostatok miesta to šlo veľmi ťažko. V jednej chvíli, keď sa mu plášť zachytil na chrbte a nechcel za ten svet povoliť, si dokonca pripadal ako eskamotér, ktorý sa snaží vyslobodiť zo zvieracej kazajky.

Horlivo premýšľal, čo má povedať, aby udržal kontakt s útočníkom, aby celú potýčku preniesol na úroveň, na akej by mu nehrozilo bezprostredné smrteľné nebezpečenstvo. „Ste Nemeč?“ spýtal sa ho, a keď videl, že muž nereaguje na jeho slová, pokúšal sa vybaviť si aspoň niečo z tých niekoľkých nemeckých výrazov, čo pochytil v CERN-e. „*Sie sind Deutscher?*“ skúsil to znova. Žiadna odpoveď.

Konečne zo seba strhol plášť. Spadol mu k nohám. Vyzliekol si sako a podal ho útočníkovi, ten mu iba naznačil nožom, aby ho odhodil na zem. Začal si rozopínať košeľu. Povedal si, že sa vyzlečie trebárs aj donaha, ak to bude nutné, ale ak sa ho ten chlap pokúsi zviazať, bude sa brániť zubami-nechtami – áno, pobije sa s ním. Radšej zomrie, ako by mal skončiť v jeho rukách úplne bezmocný.

„Prečo to robíte?“ opýtal sa ho.

Muž zvrátil čelo a pozrel naňho ako na mierne zaostalé dieťa. „Pretože si ma o to požiadal,“ odpovedal po anglicky.

Hoffmann zdesene vyvalil oči. „Ja som vás o nič takéto nepožiadala.“

Vo vzduchu sa znova mihol nôž. „Prosím, pokračuj.“

„Počujte, toto nie je správne...“

Hoffmann si rozopol posledný gombík a hodil košeľu na sako. Mozog mu pracoval na plné obrátky, zvažoval

všetky šance a riziká. Chytil tričko za spodný lem a pretiahol si ho cez hlavu. Keď pozrel útočníkovi do očí, uvidel v nich krvilačný pohľad. Po chrbte mu prebehol mráz. Z mužovho postoja však vytušil istú, aj keď takmer nebadateľnú uvoľnenosť, akoby, poháňaný túžbou po násilí, prestal byť na okamih sústredený – a to bola jeho príležitosť. Hoffmann stuhnutými rukami krčovitou zhúžval svoje biele bavlnené tričko do hrče a podal mu ho. „Tu máte,“ povedal, a zatiaľ čo sa k nemu útočník načahoval, nebadane sa zaprel chodidlom o zadnú stenu vane, predklonil sa a povzbudivo dodal: „Prosím.“ A vrhol sa na muža.

Jeho výpad bol dosť prudký, aby útočník stratil rovnováhu. Nôž, čo mu vyrazil z ruky, preletel vzduchom a obaja skončili na zemi, zakliesnení do seba tak, že ani jeden nemohol tomu druhému ušetriť poriadny úder. Hoffmann túžil iba po jednom – vypadnúť čo najrýchlejšie z malej špinavej kúpeľne, kde sa naňho všetko rútilo. Pokúsil sa zviechať na nohy, jednou rukou sa chytil umývadla a druhou šnúry od svietidla, ale oboje sa naraz odtrhlo. Svetlo v kúpeľni zhaslo. Pocítil, ako ho niečo chytilo za členok a sťahuje ho nadol. Z celej sily do toho kopol druhou nohou a dupol na to. Muž zavyl od bolesti. Hoffmann v tej tme zúrivo šmátral po kľučke a zároveň kopal nohami vôkol seba hlava-nehlava. Zrazu počul, ako mu pod nimi čosi zapraskalo – dúfal, že to bola tá odporná mužova lebka. Len ho mláť, kým je na zemi, prebleslo mu hlavou, a tak ďalej zúrivo kopal. Muž už kňučal, schúlený ako embryo. Keď si Hoffmann uvedomil, že mu už od neho nič nehrozí, otvoril dvere a vytackal sa z kúpeľne.

Zvalil sa na drevenú stoličku, predklonil sa a okamžite sa vyvracal. Napriek horúčave v izbe sa triasol ako osika. Musí získať svoje oblečenie. Obozretne sa vrátil ku kúpeľni a oprel sa do dverí. Za nimi počul šuchot. Muž sa malátne plazil k záchodu a blokoval telom dvere. Hoffmann do nich silno strčil, muž na zemi zastonal a pomkol sa nabok. Hoffmann ho prekročil a pozbieral si svoje zvršky. Nezaбудol vziať ani nôž. Vrátil sa do izby a rýchlo sa obliekol. *Sám si ma o to požiadal*, opakoval si zlostne v duchu mužove slová. Čo tým myslel, že ho o to sám požiadal? Skontroloval mobilný telefón, ten bol však stále bez signálu.

Hoffmann sa znova vrátil do kúpeľne. Muž sa skláňal nad záchodovou misou. Zdvihol zrak k dverám. Hoffmann naňho hľadel s nožom v ruke, bez štipky súcitu.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa ho.

Muž odvrátil tvár a začal vyplúvať chuchvalce krvi do záchoda. Hoffmann sa opatrne priblížil, čupol si asi pol metra od neho a chvíľu ho mlčky pozoroval. Mohol mať zhruba šesťdesiat rokov, hoci odhadnúť jeho vek v stave, keď mal tvár rozmlátenú na kašu, bolo naozaj ťažké. Nad okom mal hlbokú reznú ranu. Hoffmann premohol odpor, ktorý k nemu cítil, preložil si nôž do ľavej ruky, sklonil sa a odhrnul kožený kabát z domláteného tela. Muž nadvihol ruky a dal sa prehľadať. Hoffmann našiel vnútorné vrecko, z ktorého vytiahol peňaženku a tmavočervený pas Európskej únie. Bol nemecký. Chvatne ho otvoril. Fotografia príliš nezodpovedala skutočnosti. Podľa identifikačných údajov uvedených vedľa nej bol majiteľom pasu Johannes Karp, narodený 14. 4. 1952 v Offenbachu nad Mohanom.

„Takže ty tvrdíš, že si sem prišiel z Nemecka na moju vlastnú žiadosť?“ spýtal sa Hoffmann.

„Ja.“

Hoffmann sa zháčil. „Tebe preskočilo.“

„Nie, ty vyjebanec, tebe preskočilo!“ odsekol mu Nemeč. „Dal si mi vstupné kódy do domu.“ Z kútika úst mu tiekla krv. Do dlane vyplul vyrazený zub a skúmavo si ho prezeral. „*Ein verrückter Mann!*“

„A kde máš teda moju pozvánku?“

Muž kývol hlavou smerom do izby. „V počítači.“

Hoffmann sa postavil a namieril nôž na Karpa. „Zostaň, kde si, dobre?“

V izbe si sadol na stoličku a otvoril notebook. Obrazovka sa okamžite rozžiarila a naskočila na nej Hoffmannova tvár, ktorá zaberala celú plochu. Kvalita fotografie bola mizerná – vyzerala ako zväčšenina nejakého záznamu z bezpečnostného kamerového systému. Bol na nej zachytený v nestráženom okamihu, s neprítomným výrazom v tvári hľadajúcej rovno do kamery. Nedalo sa vôbec zistiť, odkiaľ pochádza.

Niekoľkými pohybmi na klávesnici sa dostal k adresáru pevného disku. Všetky názvy programov a súborov boli

v nemčine. Posledná zálohovaná zložka – z predchádzajúceho dňa – bola uložená o šiestej večer a mala názov *Der Kannibale aus Rotenburg*. Bolo v nej obrovské množstvo súborov v programe Adobe, ktoré obsahovali novinové články o prípade Armina Meiwesa, počítačového technika a internetového kanibala, ktorý sa prostredníctvom siete zoznámil so svojou dobrovoľnou obeťou. Najprv ju nadrogoval a potom postupne zjedol. Teraz si v Nemecku odpykával doživotný trest za vraždu. Ďalšia zložka obsahovala kapitoly z akéhosi románu s názvom *Der Metzgermeister – žeby Majster mäsiar?* – desaťtisíce slov zaznamenaných v jednom celku bez odsekov, výplody fantázie, ktorým Hoffmann vôbec nerozumel. A nakoniec tam bola zložka s názvom *Das Opfer*. Hoffmann dobre vedel, čo znamená toto slovo. *Obeť*. Obsah tejto zložky bol v angličtine a pravdepodobne išlo o prepis komunikácie z nejakej chatovej miestnosti – keď sa do nej začítal, zistil, že ide o rozhovor medzi dvoma účastníkmi chatu, z ktorých jeden fantazíroval o spáchaní vraždy a druhý si predstavoval, aké je to asi, keď človek zomiera. Na tom druhom účastníkovi mu bolo čosi povedomé, spoznával jednotlivé frázy, útržky snov, ktoré mu kedysi opriadali myseľ ako špinavá pavučina, až kým sa ich nestriasol – alebo si to aspoň nahováral.

Teraz sa mu však všetky tie sny zlúčili priamo pred očami do jedného temného obrazu a dal sa pohliť tým výtvorom na obrazovke natoľko, že len zázrakom unikol hroziacemu nebezpečenstvu. Možno to bola iba zanedbateľná zmena svetla alebo vzduchu v miestnosti, čo ho strhla späť do reality práve včas, aby zdvihol zrak a videl, ako sa naňho zaháňa ruka zvierajúca nôž. Mykol hlavou dozadu a hrot šesťpalcovej čepele vystreľovacieho noža mu len tesne minul oko – musel ho prehliaďnúť, keď prehľadával tomu chlapovi kabát. Nemec neváhal ani chvíľu, uštedril mu kopanec do spodnej časti rebier, vrhol sa naňho a znovu sa ho pokúsil bodnúť. Hoffmannov výkrik bol výkrikom bolesti a zároveň údivu. Prevrátil sa aj so stoličkou na podlahu a Karp bol v okamihu na ňom. V nezuživom svetle sa zaleskla čepeľ noža. Hoffmann chytil ľavou rukou muža za zápästie, bol to skôr reflex než premyslený ťah, inak by určite použil silnejšiu pravicu. Nakrátko sa mu nôž zachvel

rovno pred očami. „*Es ist, was Sie sich wünschen,*“ zašepkal chlácholivo Karp. *Tu máš, po čom túžiš.* Hrot noža sa už zabáral Hoffmannovi do kože. S bolestne skrivenou tvárou sa vzoprel a pozbieral všetky sily, aby odtiahol nôž od seba. Útočníkova ruka sa milimeter za milimetrom vzdalovala, až sa mu ju nakoniec podarilo odstrániť do bezpečnej vzdialenosti. Hoffmann povzbudený svojím úspešným obranným manévrom strčil do Karpa a ten odletel na kovový rám postele. Tá sa trochu posunula a narazila do steny. Hoffmann stále zvieral ľavou rukou Karpovi zápästie, potom mu vrazil pravú do tváre a zapichol mu prsty do očných jamiek. Zároveň mu tlačil predlaktím na hrdlo. Karp ryčal od bolesti a voľnou rukou chniapal Hoffmannovi po prstoch. Hoffmann odpovedal ešte silnejším zovretím, znásobil tlak na Karpovu vyzlabnutú priedušnicu a razom umlčal jeho desivý rev. Zaprel sa doňho celou váhou, strach a hnev mu viedli ruky, ktoré Karpa doslova priklincovali k bočnici postele. Do nosa mu udrel zvierací pach kože Nemcovho kabáta a sladkastý pot; na predlaktí cítil jeho niekoľkodňové strnisko. Hoffmann úplne stratil pojem o čase, prebil ho náhly príval adrenalínu, ale mal dojem, že do okamihu, keď mu Nemcove prsty prestali chniapať po ruke a nôž s rinčaním dopadol na koberec, ubehlo sotva pár sekúnd. Telo pod ním ochablo, a keď sa odtiahol, ruky bezvládne odkvici na zem.

Počul, ako ktosi búcha na stenu. Nástočivý mužský hlas s výrazným francúzskym prízvukom chcel vedieť, čo sa deje. Hoffmann sa pozviechal zo zeme a šiel zatvoriť dvere. Pre istotu ich podložil stoličkou. Pri tom pohybe mu prešľahla ostrá bolesť všetkými domlátanými miestami na tele – hlavou, hánkami, prstami, spodnou časťou rebier, boleli ho dokonca aj prsty na nohách od kopancov do Nemcovej hlavy. Prešiel si zľahka prstami po zašitej rane a nahmatal lepkavú tekutinu – krv. Musela sa mu otvoriť, keď spolu zápasili. Ruky mal posiate drobnými škrabancami, ako keby sa prebíjal húštinou plnou bodlačia. Oblizol si odreté hánky a na jazyku pocítil slanú kovovú chuť krvi. Trieskanie do steny prestalo.

Telom mu prebehla triaška; znova sa ho zmocnilo nutkanie vracať. Dotackal sa do kúpeľne a vyvracal do zá-

choda. Umývadlo bolo vytrhnuté zo steny, ale kohútiky fungovali. Opláchnol si niekoľkokrát tvár studenou vodou a vrátil sa do izby.

Nemec ležal na zemi. Nehýbal sa. Jeho oči civeli kam-si za Hoffmanna. Zračil sa v nich akýsi zvláštny výraz nádeje pripomínajúci pohľad človeka, ktorý pátra v dave na párty po niekom, kto nikdy nepríde. Hoffmann si čupol k nemu a skontroloval mu pulz na zápästí. Plesol ho po tvári. Zatriasol ním, ako keby ho tým mohol oživiť. „No tak,“ šepol. „O toto vážne nestojím.“ Mužovi sa hlava bezvládne hompálala ako vtáčia hlavička na zlomenom krku.

Ktosi naliehavo zaklopal na dvere. „*Ça va? Qu'est-ce qui se passe?*“ zvolal mužský hlas za nimi, ten istý hlas so silným prízvukom, čo sa pred chvíľou ozýval z vedľajšej izby. Muž niekoľko ráz zalomcoval kľučkou a znovu začal trieskať na dvere. Tentoraz sa dobýjal dnu hlučnejšie a oveľa dôraznejšie: „*Allez! Laissez-moi rentrer!*“

Hoffmann sa horko-ťažko pozviechal na nohy. Kľučkou opäť zamykalo a muž na chodbe začal útočiť na dvere. Stolička sa trochu posunula, ale vydržala. Dvere sa náhle prestali otriasať. Hoffmann očakával ďalší útok, ale nestalo sa nič. Potichu sa prikradol k dverám a pozrel do priezoru. Na chodbe nebolo nikoho.

Vtom sa v ňom znova prebudil živočíšny strach, s chladnou rafinovanosťou sa ujal vlády nad jeho impulzmi a končatinami a prinútil ho konať, ako by to jemu samému jakživ nenapadlo. Schmatol baganče, ktoré patrili mŕtvemu mužovi, bleskovo z nich vytiahol šnúrky, zviazal ich dokopy a získal povraz dlhý asi meter. Ohmatal rameno nástennej lampy, ale bolo príliš krehké. Tyč, na ktorej visel igelitový záves v kúpeľni, mu zostala v ruke. Nakoniec sa musel uspokojiť s kľučkou na kúpeľňových dverách. Privliekol k nim Nemcovo telo a oprel ho o ne. Na jednom konci zviazaných šnúrok urobil slučku a navliekol ju na krk Karpovi, druhý koniec omotal okolo kľučky a prudko ním šklbol. Ťahať jednou rukou šnúry a dvíhať druhou mŕtvolu, držiac ju v podpazuší, si vyžadovalo nemalé úsilie, ale nakoniec sa mu ju podarilo zdvihnúť dosť vysoko, aby samovražda vyzerala aspoň trochu vierohodne. Ešte raz obrátil šnúrky okolo kľučky a zaviazal ich na uzol.

Potom pozbieral Nemcove veci, nahádzal ich späť do batoha, a keď uhladil posteľ, izba nevyzerala, akoby v nej došlo k zápasu. Strčil si Karpov mobil do vrečka, zaklapol notebook, zamieril s ním k oknu a odtiahol záclonu. Okno otvoril poľahky, očividne sa používalo často. Požiarne schodisko bolo zašpinené od holubieho trusu, povalovali sa na ňom stovky ohorkov a plechovky od piva. Vyliezol na kovovú podestu, načiahol sa cez okno k spínaču v izbe a spustil plechovú roletu.

Trvalo mu celú večnosť, kým zišiel dolu; musel zdolať celých šesť podlaží a s každým zvonivým krokom si uvedomoval, aký je nápadný – mohol ho uvidieť hoci kto z náprotivných domov alebo každý hotelový hosť, ktorý by v tom čase náhodou stál pri okne. Ale na väčšine okien, popri ktorých prešiel, boli, našťastie, spustené rolety a v tých ostatných sa ani raz nezjavila nijaká mátožná tvár, čo by naňho znenazdajky vyzrela spoza mušelínových záclon. V Hoteli Diodati vládol popoludňajší pokoj. Nezastal, kráčal ďalej dolu schodmi a jediné, na čo v tej chvíli myslel, bolo dostať sa čo najďalej od mŕtvol.

Požiarne schodisko viedlo na malý vybetónovaný dvor. Ktosi sa z neho pokúsil urobiť odpočinkovú terasu, postavil naň niekoľko kusov dreveného záhradného nábytku a pár vyblednutých zelených slnečníkov s logom piva, ale veľmi mu to nevyšlo. Premýšľal, ako sa dostane čo najrýchlejšie na ulicu. Najlepšie by bolo vziať to cez hotel, ale keď konečne zišiel na dvor a uvidel sklené posuvné dvere, čo viedli na recepciu, strach ten nápad zamietol; nemohol riskovať, že tam narazí na chlapa z vedľajšej izby. Schmatol jednu z drevených stoličiek, postavil ju k dvojmetrovému zadnému múru a vyliezol na ňu.

Keď ponadeň nazrel, uvidel susedný dvor – spustnutú divočinu zarastenú mestskou burinou, v ktorej sa povalovali zhrdzavené kusy kuchynského vybavenia a kostra starého bicykla. Na druhom konci stáli veľké koše na odpady. Dvor zrejme patril nejakej reštaurácii. Za oknami na prízemí pobehovali kuchári v bielych čiapkach, zreteľne počul ich pokriky a trieskanie panvíc. Opatrne vyložil notebook na múr a potom naň vyliezol. Kdesi v diaľke začala kvíliť policajná siréna. Schmatol notebook a bleskovo zoskočil na druhú

stranu. Dopadol rovno do žihľavy. Zanaďával. Spoza odpadkových košov sa vynoril mladík s prázdnyň vedrom v ruke, fajčil cigaretu – vyzeral ako Arab, bol hladko oholený a rozhodne nemal ešte dvadsať. Prekvapene vytreštil oči na Hoffmanna.

„*Où est la rue?*“ spýtal sa ho rozpačito Hoffmann a poklepal dôležito po notebooku, akoby mohol nejako vysvetliť svoju prítomnosť na cudzom dvore.

Mládenc si ho podozrievavo premeral, potom si pomaly vytiahol cigaretu z úst a mávol ňou za seba.

„*Merci.*“ Hoffmann prebehol úzkou uličkou a cez drevenú bránu vyšiel na ulicu.

*

Gabrielle Hoffmannová sa už vyše hodiny potľkala po verejnom parku Les Bastions, kypiac hnevom. V duchu si hovorila všetky tie vety, ktoré si želala povedať Alexovi na chodníku pred galériou, ale nikdy mu ich nepovedala, až kým si nakoniec, keď prechádzala tou istou trasou tretí či štvrtý raz, neuvedomila, že sa rozpráva sama so sebou ako nejaká bláznivá starena. A keď sa k tomu pridali ešte aj čudné pohľady okoloidúcich, zamierila k najbližšiemu východu, na ulici zastavila taxík a dala sa odviezť domov. Na ceste pred hlavnou bránou stálo hliadkové auto s dvoma policajtmí. Za ňou, pred vchodom do vily prešľapoval ten mizerný ochrankár a šofér v jednej osobe, ktorého poslal Alex, aby na ňu dozrel, a komusi telefonoval. Len čo ju zbadal, zakončil hovor a vrhol na ňu vyčítavý pohľad. S tou svojou vyholenou lebkou a robustnou postavou pripomínal zlomyseľného Buddha.

„Máte ešte stále k dispozícii to auto, Camille?“ spýtala sa ho bez zbytočných rečí.

„Áno, madame.“

„A odveziete ma, kam budem chcieť?“

„Samozrejme.“

„Tak mi ho pristavte. Pôjdeme na letisko.“

Len čo vošla do spálne, začala si okamžite baliť veci do kufra a v duchu si pritom stále premietala poníženie, akého sa jej dostalo v galérii. Ako jej mohol niččo také urobiť? Nemala ani najmenšie pochybnosti, že ju znemožnil

Alex, aj keď bola ochotná pripustiť, že to neurobil so zlým úmyslom. Najväčšmi ju však štvla jeho nadmieru zúfalá predstava romantického gesta. Raz, asi pred rokom či dvoma, keď boli na dovolenke v južnom Francúzsku a večerali v absurdne drahej rybacej reštaurácii v Saint-Tropez, znamenala iba tak medzi rečou, aký krutý je osud homárov, keď sa musia tiesniť v nádrži a čakať, kedy ich uvaria zaživa. A čo na to on? Ani sa nenazdala, a kúpil všetky homáre za dvojnásobok ceny uvedenej v jedálnom lístku, dal ich vyniesť von na pobrežie a vypustiť späť do mora. Nikdy nezabudla na zvuk, s akým plesli do vln – dokonca jej to dnes pripadalo celkom zábavné, ale on, samozrejme, nemal ani potuchy, čo urobil. Otvorila ďalší kufor a nahádzala doň topánky. Dnešný kúsok mu len tak ľahko neprejde, veru nie. Potrvá prinajmenšom niekoľko dní, kým sa upokojí a dokáže mu odpustiť.

Vošla do kúpeľne a bezradne zastala pred celou armádou flakónov, krémov, túb a flaštičiek na sklenených policiach. Je ťažké rozhodnúť sa, čo všetko si zbalíť, keď človek nevie, ako dlho bude preč, a dokonca ani, kam vlastne ide. Pozrela sa na seba do zrkadla, na tie mizerné šaty, čo si vyberala celé hodiny na ten dôležitý okamih, ktorý mal odštartovať jej umeleckú dráhu, a rozplakala sa – ani nie tak zo sebaľútosti, ktorou pohrdala, ako skôr zo strachu. Nedovoľ, aby bol chorý, pomyslela si. Drahý Bože, prosím, neber mi ho takto. Nespúšťala pritom nezaujatý pohľad zo svojej tváre. Neuveriteľné, ako plač dokáže človeka zošpatiť, ako čarbanica na obraze. Po chvíli siahla do vrecka na saku, hľadala v ňom vreckovku, ale namiesto nej nahmatala prstami ostré hrany vizitky.

Professor Robert Walton
riaditeľ výpočtového strediska
CERN – Európska organizácia pre jadrový výskum
1211 Ženeva 23 – Švajčiarsko